

W MOCY DUCHA ŚWIĘTEGO

(W DUCHU ŚWIĘTYM SIĘ MÓDLICIE!)

Wciąż rozpędzeni dominującą radością paschalnego czasu Pięćdziesiątnicy i zachęteni przez Zmartwychwstałego Pana, wraz z całym Kościołem wołamy, *NIECH ZSTĄPI DUCH ŚWIĘTY I ODNOWI OBLICZE ZIEMI, TEJ ZIEMI...* Niby zwykle słowa modlitwy, nieraz brzmiące w Kościołach świata, a jednak proroczo, wypowiedziane z Mocą, w Duchu Świętym, stały się początkiem nowego porządku we współczesnym świecie.

To przed trzydziestu laty, na warszawskim placu Zwycięstwa (dziś Piłsudskiego) słowa tej modlitwy Papieża Jana Pawła II, uwolniły w Polakach prawdziwy entuzjazm, który niczym wichur historii, w duchu solidarności ludzi dobrej woli, w pokojowy sposób wyzwolił narody Europy, obalił rządy państw, skruszył mury nienawiści, bardziej niż ten berliński, upadający symbol podziału świata.

Propozycja zaangażowania słuchaczy

Proponuję, aby teraz podzielić uczestników na osiem grup i rozdać im kartki z tekstami poszczególnych przypisów (ze względu na małą ilość tekstów, z czwartego i dziewiątego dla jednej z grup), prosząc o sformułowanie wspólnego tematu dla tych wszystkich fragmentów. Mam nadzieję, że uda im się wskazać na podobne do tych, które proponuję w nagłówkach poszczególnych części konferencji. Mam też nadzieję, że uczestnicy nie wejdą na stronę i nie przeczytają tego tekstu, a nawet jeśli, to i tak twórcze może być samo pochylenie się nad Słowem Pana.

Prorocy w Duchu¹

Słowo Boże ma moc stwórczą. Bóg wypowiadając się, nadaje konkretny kształt rzeczywistości. Powołuje do istnienia, przez swoje prawo daje wyraziste granice stworzonej wolności człowieka. Wypowiadając obietnicę, proroctwo, zaprasza

¹ „Ten bowiem, kogo Bóg posłał, mówi słowa Boże: a z niezmierzonej obfitości udziela /mu/ Ducha.” /J 3,34/
„Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale kierowani Duchem Świętym mówili /od Boga/ święci ludzie.” /2P 1,21/
„Potem spoczęła na mnie ręka Pana, i wyprowadził mnie On w duchu na zewnątrz, i postawił mnie pośród doliny. Była ona pełna kości.” /Ez 37,1/
„Wszak sam Dawid mówi w Duchu Świętym: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół Twoich pod stopy Twoje.” /Mk 12,36/
„Ja zaś zaprawdę pełen jestem mocy Ducha Pańskiego, sprawiedliwości i męstwa, abym ogłaszał Jakubowi jego występki, grzech jego - Izraelowi.” /Mi 3,8/
„Teraz jednak nabierz ducha, Zorobabelu - wyrocznia Pana - nabierz ducha, arcykapłanie Jozue, synu Josadaka, nabierz też ducha cały lud ziemi! - wyrocznia Pana. Do pracy! Bo Ja jestem z wami, wyrocznia Pana Zastępów.” /Ag 2,4/
„Wtedy ojciec jego, Zachariasz, został napelniony Duchem Świętym i prorokował, mówiąc...” /Łk 1,67/
„A żył w Jerozolimie człowiek, imieniem Symeon. Był to człowiek sprawiedliwy i pobożny, wyczekiwał pociechy Izraela, a Duch Święty spoczywał na nim. Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzysz śmierci, aż zobaczysz Mesjasza Pańskiego. Za natchnieniem więc Ducha przyszedł do świątyni.” /Łk 2,25-27/
„on sam pójdzie przed Nim w duchu i mocy Eliasza, żeby serca ojców nakłonić ku dzieciom, a nieposłusznym - do usposobienia sprawiedliwych, by przygotować Panu lud doskonały.” /Łk 1,17/
„Ja chrzcilem was wodą, On zaś chrzcić was będzie Duchem Świętym.” /Mk 1,8/

do rozumnej odpowiedzi i oczekuje nieustannego dialogu od swego umiłowanego wśród wszystkich stworzeń człowieka. Słowo Boga, wypowiedziane raz na zawsze, spełnia swe posłannictwo w sobie właściwym czasie historii zbawienia (por. Iz 55,10-11).

Natura tego dialogu staje się nieustannie w Duchu Świętym. W taki sposób Bóg przemawiał niegdyś przez proroków, a w pełni czasów przemówił przez Swego Syna (por. Hbr 1,1). Wszyscy ludzie, których Bóg wzywał do tego, aby w Jego Imieniu byli keryksami – heroldami Dobrej Nowiny, przepowiadali to orędzie namaszczeni mocą z wysoka (por. J 3,34; 2P 1,21).

Ostatni wśród tego grona ludzi opatrnościowych Starego Testamentu, św. Jan Chrzciciel, mając świadomość, że przypadł mu w udziale przywilej wskazania na Mesjasza, swoim życiem pokazał, że oto spełnia się obietnica Boga i podjął misję, o której św. Łukasz powołując się na proroka Malachiasza napisał, „*on sam pójdzie przed Nim w duchu i mocy Eliasza, żeby serca ojców nakłonić ku dzieciom, a nieposłusznym - do usposobienia sprawiedliwych, by przygotować Panu lud doskonały.*” (Łk 1,17).

Jezus w Duchu²

Przez słowo zgody na Boży plan Zbawienia, Jezus zaczął się z Ducha Świętego w Niepokalanym łonie Najświętszej Maryi Panny (zob. Mt 1,18). W ten właśnie sposób „zmaterializowała” się Protoewangelia, w której Bóg, zaraz po upadku pierwszych ludzi, zapowiedział klęskę szatana i niejako obwieścił brzask Dobrej Nowiny (zob. Rdz 3,15). Boży Syn przychodzi na świat w ludzkiej postaci przez ufne posłuszeństwo Miriam z Nazaretu. Jako nowa Ewa, przełamuje Ona pyszne pragnienie prarodziców, którzy odwrócili się od zamysłu Stwórcy i poszli za pokusą diabła, „*tak jak Bóg będziecie znali dobro i zło* (Rdz 3,5)”.
Jezus przychodzi na świat, aby w mocy Ducha Świętego wypełnić wolę swego Ojca. Konsekrowany Duchem Świętym w wodach Jordanu, w tym Duchu idzie na pustynię, aby mocą Bożego Słowa pokonać kłamiwą pokusę szatana (por. Mt 3,16, 4,1; Łk 4,1). Następnie, „*powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim*

² „Z narodzeniem Jezusa Chrystusa było tak. Po zaślubinach Matki Jego, Maryi, z Józefem, wpierrw nim zamieszkali razem, znalazła się brzemienną za sprawą Ducha Świętego.” /Mt 1,18/
„A gdy Jezus został ochrzczony, natychmiast wyszedł z wody. A oto otworzyły Mu się niebiosa i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębicę i przychodzącego na Niego.” /Mt 3,16/
„Wtedy Duch wyprowadził Jezusa na pustynię, aby był kuszony przez diabła.” /Mt 4,1/
„Pelen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu i przebywał w Duchu [Świętym] na pustyni.” /Łk 4,1/
„Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy.” /Łk 4,14/
„Oto mój Sługa, którego podtrzymuję. Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na Nim spoczął; On przyniesie narodom Prawo.” /Iz 42,1/
„Pelen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu i przebywał w Duchu [Świętym] na pustyni.” /Łk 4,1/
„Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę” /Iz 61,1; Łk 4,18-21/
„W tej właśnie chwili Jezus rozradował się w Duchu Świętym i rzekł: Wystawiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi, a objawiłeś je prostaczkom. Tak, Ojczy, gdyż takie było Twoje upodobanie.” /Łk 10,21/
„Nadchodzi jednak godzina, owszem już jest, kiedy to prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie, a takich to czcicieli chce mieć Ojciec. Bóg jest duchem; potrzeba więc, by czciciele Jego oddawali Mu cześć w Duchu i prawdzie.” /J 4,23-24/
„Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże.” /Mt 12,28/
„Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła.” /Dz 10,38/

rozeszła się po całej okolicy.” (Łk 4,14); poszedł do synagogi i kiedy podano mu księgę proroka Izajasza, natrafił na słowa, „*Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę*” (Iz 61,1; Łk 4,18-21). Po odczytaniu tego proroctwa bez najmniejszego wahania stwierdza, że oto spełnia się w Nim ta zapowiedź Ojca Niebieskiego (por. Łk 4,20-24).

Słowa świadectwa kolejnych rozdziałów Ewangelii ukazują, jak Jezus swoją posługą ucieleśnia zapowiedź proroka Izajasza i jak czyni to w bardzo precyzyjny sposób. Św. Piotr podsumowując życie Jezusa mówi do ludzi zgromadzonych w domu setnika Korneliusza, „*Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła.*” (Dz 10,38).

Obietnice w Duchu³

Pod wpływem przemowy Piotra, na zgromadzonych w domu setnika Korneliusza zstąpił Duch Święty (Dz 10,44-46). Tak spełniły się słowa proroctwa o powszechności zbawienia, o tym, że przez Pachę Chrystusa, nadeszła godzina, w której to, „*prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie*” (J 4,23).

Bóg zapowiedział to przez działającego ok. 500 lat przed Chrystusem proroka Joela, który zapowiedział, „*i wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia. Nawet na niewolników i niewolnice wyleję Ducha mego w owych dniach.*” (Jl 3,1-2, Dz 2,17-18). Te słowa przypomniał św. Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy przed Wieczernikiem zgromadziły się tłumy Żydów ze wszystkich narodów pod słońcem, a także mieszkańcy reprezentujący prawie wszystkie krainy ówczesnego świata (por. Dz 2,5-11).

Bóg zapowiadając czasy ostateczne wyraźnie łączy je z nowym wylaniem łask Ducha Świętego na Izraela (por. Iz 32,15; 44,3; Ez 39,29) i na nowy lud wybrany, który jest owocem pragnienia Jezusa, aby „*rozproszone dzieci Boże zgromadzić w jedno*” (J 11,52), co uczynił zgodnie ze swą zapowiedzią, „*gdy zostaną nad ziemię wywyższony przyciągnę wszystkich do siebie*” (J 12,32).

Apostołowie w Duchu⁴

³ „*Wreszcie zostanie wylany na nas Duch z wysokości. Wtedy pustynia stanie się sadem, a sad za las uważany będzie.*” /Iz 32,15/

„*Bo rozleję wody po spragnionej glebie i źródła po wyschniętej ziemi. Przeleję Ducha mego na twoje plemię i błogosławieństwo moje na twych potomków.*” /Iz 44,3/

„*I już nie będę na przyszłość ukrywał oblicza mego przed nimi, kiedy Ducha mego wyleję na Izraelitów - wyrocznia Pana Boga.*” /Ez 39,29/

„*I wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia. Nawet na niewolników i niewolnice wyleję Ducha mego w owych dniach.*” /Jl 3,1-2, Dz 2,17-18/

„*Jeśli więc wy, choć źli jesteście, umiecie dawać dobre dary swoim dzieciom, o ileż bardziej Ojciec z nieba da Ducha Świętego tym, którzy Go proszą.*” /Łk 11,13/

⁴ „*Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: Weźmijcie Ducha Świętego!*” /J 20,22/

„*I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.*” /Dz 2,4/

„*Wtedy Piotr napełniony Duchem Świętym powiedział do nich: Przełożeni ludu i starsi!*” /Dz 4,8/

„*Po tej modlitwie zadrzało miejsce, na którym byli zebrani, wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i głosili odważnie słowo Boże.*” /Dz 4,31/

Jezus od chwili tzw. Chrystofanii – swych pierwszych spotkań z uczniami po swym zmartwychwstaniu, umacnia ich w Duchu (zob. J 20,22) i nakazuje trwać na modlitwie oczekując spełnienia się obietnicy Ojca i pełnego wylania łask na grono apostołskie i wszystkich uczniów (zob. Łk 11,13; Dz 1,3-4). Stało się to w Zielone Świątki, gdy w jerozolimskim Wieczerniku, „*wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.*” (Dz 2,4).

Po tym wydarzeniu Apostołowie zaczęli przemawiać w mocy Ducha Świętego (zob. np. Dz 2,14-n; 3,12-n 4,8-n; itd.) i kontynuując misję Zbawiciela, spełniać posługę jaką przekazał im Jezus w swoim Wielkim Nakazie Misyjnym (zob. Mt 28,18-20). Tam gdzie przybywali głosili Dobrą Nowinę i chrzcili oraz bierzmowali nowe rzesze wyznawców Jezusa (por. Dz 8,14-15.17; 19,6) a Bóg potwierdzał cudownymi czynami ich diakonię spełnianą w Duchu i prawdzie (zob. np. Dz 3,1-n; 4,12-16, itd.).

Uczniowie w Duchu⁵

Misję „*czynienia uczniów ze wszystkich narodów*”, Apostołowie przekazywali swoim następcom. Nowe Życie łaski w Duchu Świętym, ukształtowało styl codzienności pierwszych wspólnot uczniów Pańskich (zob. Dz 2,42-47). Swoje życie skupiali wokół codziennej modlitwy ze Słowem Bożym (zarówno tej osobistej, jak i tej we wspólnocie) oraz wokół Eucharystii. Troszczyli się o siebie przez posługę i wzajemny przykład życia zgodnego z wymogami Ewangelii. Wyrazistość tego świadectwa gromadziła wielu chętnych, którzy także chcieli doświadczyć takiej przemiany i dostąpić Zbawienia.

Powszechną wśród pierwszych chrześcijan stawała się świadomość, którą w swoich listach wyraził św. Paweł, „*Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi.*” (Rz 8,14) „*My bowiem jesteśmy prawdziwie ludem obrzezanym - my, którzy sprawujemy kult w Duchu Bożym i chlubimy się w Chrystusie Jezusie, a nie pokładamy ufności w ciele.*” (Flp 3,3). Naturalną rzeczą było to, że pierwsi naśladowcy Chrystusa stawali się kontemplatykami w działaniu. Zanurzeni w Bogu skutecznie potrafili odnaleźć się w świecie im współczesnym i choć doznawali prześladowań, nie rezygnowali z wybranej drogi życia.

Rozeznawanie w Duchu⁶

⁵ „*Wiatr wieje tam, gdzie chce, i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąży. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha.*” /J 3,8/

„*Nadchodzi jednak godzina, owszem już jest, kiedy to prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie, a takich to czcicieli chce mieć Ojciec. Bóg jest duchem; potrzeba więc, by czciciele Jego oddawali Mu cześć w Duchu i prawdzie.*” /J 4,23-24/

„*Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do nich Piotra i Jana, którzy przyszedli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego.*” /Dz 8,14-15/

„*Wtedy więc wkładali /Apostołowie/ na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego.*” /Dz 8,17/

„*A kiedy Paweł włożył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich. Mówili też językami i prorokowali.*” /Dz 19,6/

„*Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi.*” /Rz 8,14/

„*My bowiem jesteśmy prawdziwie ludem obrzezanym - my, którzy sprawujemy kult w Duchu Bożym i chlubimy się w Chrystusie Jezusie, a nie pokładamy ufności w ciele.*” /Flp 3,3/

⁶ „*W oczach człowieka czyste są wszystkie jego drogi, lecz Pan osądza duchy.*” /Prz 16,2/

„*Albowiem Duch Pański wypelnia ziemię, Ten, który ogarnia wszystko, ma znajomość mowy.* /Mdr 1,7/

„*Któż poznał Twój zamysł, gdyś nie dał Mądrości, nie zesłał z wysoka Świętego Ducha swego?*” /Mdr 9,17/

„*A Poczyszciciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni*

My dzisiaj stajemy wobec analogicznych pytań. Jak zdobyć obiektywny sąd na temat szczerości naszego życia w *Duchu i Prawdzie*? Skąd wiedzieć, że działanie, które podejmujemy, to jest właśnie wypełnianie wezwania Pana a nie nasze „widzi mi się”? Rozum i sumienie, a także Słowo Boże i Nauczanie Kościoła dają nam narzędzia rozeznania, przez które działa Boży Duch. Nasze oceny muszą być zgodne Ewangelią interpretowaną przez aktualną świadomość Kościoła.

Nikt nie może być sędzią swoich czynów. W księdze Przysłów czytamy, „w oczach człowieka czyste są wszystkie jego drogi, lecz Pan osądza duchy.” (Prz 16,2), a św. Paweł pisze, „Sumienie nie wyrzuca mi wprawdzie niczego, ale to mnie jeszcze nie usprawiedliwia. Pan jest moim sędzią.” (1Kor 1,4). Pan Bóg obiecał, że nas nie opuści, i że pośle nam Ducha Świętego, abyśmy mogli zdobyć właściwe zrozumienie wszystkich spraw (zob. Mdr 7,7; 9,17). Pan Jezus wyraźnie obiecuje nam że pośle nam pomoc, abyśmy potrafili dać o Nim świadectwo (J 14,26; 15,26; Łk 12,12) i doprowadzi nas stopniowo do całej prawdy objawionej (J 16,13; Mt 10,20).

Modlitwa w Duchu⁷

Rozeznawanie dokonuje się w pierwszym rzędzie podczas modlitwy. To tu winniśmy przyjąć najpierw zalecenie św. Jana, „umiłowani, nie dowierzajcie każdemu duchowi, ale badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków pojawiło się na świecie.” (1J 4,1), ale także bez lęku wielkoduszne polecenie św. Pawła,

---

wam wszystko, co Ja wam powiedziałem.” /J 14,26/

„Gdy jednak przyjdzie Pocieszyciel, którego Ja wam posłę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczął o Mnie.” /J 15,26/

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszysz, i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” /J 16,13/

„gdź nie wy będziecie mówili, lecz Duch Ojca waszego będzie mówił przez was.” /Mt 10,20/

„Dlatego się modliłem i dano mi zrozumienie, przyzywałem, i przyszedł na mnie duch Mądrości. /Mdr 7,7/

„bo Duch Święty nauczył was w tej własnej godzinie, co należy powiedzieć.” /Łk 12,12/

„A głosimy to nie uczonymi słowami ludzkiej mądrości, lecz pouczeni przez Ducha, przedkładając duchowe sprawy tym, którzy są z Ducha. Człowiek zmysłowy bowiem nie pojmuje tego, co jest z Bożego Ducha. Głupstwem mu się to wydaje i nie może tego poznać, bo tylko duchem można to rozsądzić. Człowiek zaś duchowy rozsądza wszystko, lecz sam przez nikogo nie jest sądzony.” /1Kor 2,13-15/

„Otóż zapewniam was, że nikt, pozostając pod natchnieniem Ducha Bożego, nie może mówić: Niech Jezus będzie przeklęty! Nikt też nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: Panem jest Jezus.” /1 Kor 12,3/

„Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne - zachowujcie! Unikajcie wszystkiego, co ma choćby pozór zła.” /1Tes 5,19-22/

„Umiłowani, nie dowierzajcie każdemu duchowi, ale badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków pojawiło się na świecie.” /1J 4,1/

„Zaledwie przestałem tak w duchu się modlić, ukazała się Rebeka z dzbanem na ramieniu i zeszła do źródła, aby czerpać wodę. Wtedy powiedziałem do niej: Daj mi pić.” /Rdz 24,45/

„Podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, [wie], że przyczynia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą.” /Dz 8,26-27/

„A nie upijajcie się winem, bo to jest [przyczyną] rozwiązłości, ale napełniajcie się Duchem, przemawiając do siebie wzajemnie w psalmach i hymnach, i pieśniach pełnych ducha, śpiewając i wysławiając Pana w waszych sercach.” /Ef 5,18-19/

„wśród wszelakiej modlitwy i błagania. Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu! Nad tym właśnie czuwajcie z całą usilnością i proście za wszystkich świętych” /Ef 6,18/

„nieustannie się módlcie! W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was. Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie!” /1Tes 5,16-20/

„My wszyscy z odświeżoną twarzą wpatrujemy się w jasność Pańskiej jakby w zwierciadło; za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejąc, upodabniamy się do Jego obrazu.” /2Kor 3,18/

„Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne - zachowujcie! Unikajcie wszystkiego, co ma choćby pozór zła.” (1Tes 5,19-22). To trudne i odpowiedzialne zadanie, ale i tutaj mamy pomoc z wysoka. W liście św. Pawła do Rzymian czytamy, „podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, [wie], że przyczynia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą.” /Dz 8,26-27/

Jak zdobyć umiejętność rozpoznania i życia zgodnie z wolą Boga? Apostoł Narodów zachęca nas, „nieustannie się módlcie! W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was. Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie!” (1Tes 5,16-20), a w liście do Efezjan dodaje, „przy każdej sposobności módlcie się w Duchu! Nad tym właśnie czuwajcie z całą usilnością” (Ef 6,18). Nie zapominajmy też, że modlitwa, to także czas uwielbienia Boga (zob. Ef 5,18-19), to kontemplacja Jego Przenajświętszego Oblicza (zob. 2Kor 3,18), a także wstawiennictwo we własnych sprawach, a także w sprawach naszych bliźnich (zob. Ef 6,18)

Działanie w Duchu⁸

Wartość i jakość naszej modlitwy zawsze weryfikuje nasze życie, „albowiem to Bóg jest w nas sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z [Jego] wolą.” (Flp 2,13). Jeśli więc podjęte działanie jest pokornym spełnianiem Bożego wezwania zawartego w granicach Jego przykazań (zob. Ez 36,27; Za 4,6), to owocem tego działania będzie miłość, konkretne uczynione dobro (zob. Kol 1,8).

Podejmując wezwanie Pana Boga winniśmy, oczywiście w odpowiednich proporcjach, być przekonani, że jesteśmy do tego zadania zaproszeni. To często wiąże się z odkryciem własnego powołania życiowego, które jest z jednej strony pragnieniem odczytywanym w sercu konkretnego człowieka, a z drugiej strony zobiektywizowane i potwierdzone przez Kościół. Tu nie ma „lepszych”, czy „gorszych” miejsc posługi, wszystkie są ważne, bo jak zapewnia św. Paweł, „różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra.” (1Kor 12,4-7).

Perspektywa wiecznej uczyty godów Baranka, każe nam być bardzo aktywnymi w tym adwencie czasów ostatecznych, stąd idąc za radą Apostoła powinniśmy zważać

---

⁸ „Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli według moich nakazów i przestrzegali przykazań, i według nich postępowali.” /Ez 36,27/

„W odpowiedzi przemówił do mnie: Oto słowo Pańskie do Zorobabela: Nie siła, nie moc, ale Duch mój [dokończy dzieła] - mówi Pan Zastępów.” /Za 4,6/

„Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra.”

/1Kor 12,4-7/

„Jeśli więc jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli - jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakiś udział w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie.” /Flp 2,1/

„Albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z [Jego] wolą.” /Flp 2,13/

„on też nam ukazał waszą miłość w Duchu.” /Kol 1,8/

„Baczenie więc pilnie, jak postępujecie, nie jako niemądzy, ale jako mądrzy. Wyzyskujcie chwilę sposobną, bo dni są złe. Nie bądźcie przeto nierozsądni, lecz usiłujcie zrozumieć, co jest wolą Pana.” /Ef 5,15-17/

na Jego słowa, „*baczcie więc pilnie, jak postępujecie, nie jako niemądrzy, ale jako mądrzy. Wyzyskujcie chwilę sposobną, bo dni są złe. Nie bądźcie przeto nierozsądni, lecz usiłujcie zrozumieć, co jest wolą Pana.*” (Ef 5,15-17).

Oczekiwanie w Duchu⁹

Ta sukcesja wiary trwa przez pokolenia i zgodnie z obietnicą, zakończy się w dniu Paruzji, kiedy chwalebny, zwycięski Jezus powróci, aby dokonać sądu nad światem i zakończyć wymiar doczesności. Każde pokolenie uczniów Pańskich musi więc samodzielnie odpowiedzieć sobie na pytanie, jak wobec realiów sobie współczesnych żyć Ewangelią Jezusa w Duchu i Prawdzie?

Zatem także i my musimy stale pytać siebie co znaczą słowa Apokalipsy, „*Kto ma uszy, niechaj posłysz, co mówi Duch do Kościołów. Zwycięzcy dam spożyć owoc z drzewa życia, które jest w raju Boga.*” (Ap 2,7). Od tego jaka będzie nasza odpowiedź zależy, czy będziemy ze spokojną ufnością oczekiwać na powtórne przyjście Chrystusa.

Póki trwa jeszcze ten czas ostatni, jesteśmy zaproszeni przez Pana Jezusa, aby czerpać z mocy łaski, której udziela nam Jego Boży Duch zgodnie z zachętą płynącą z Bożego Słowa, „*A Duch i Oblubienica mówią: Przyjdź! A kto słyszy, niech powie: Przyjdź! I kto odczuwa pragnienie, niech przyjdzie, kto chce, niech wody życia darmo zaczerpnie.*” (Ap 22,17).

Ryszard Nowak

---

⁹ „*Kto ma uszy, niechaj posłysz, co mówi Duch do Kościołów. Zwycięzcy dam spożyć owoc z drzewa życia, które jest w raju Boga.*” /Ap 2,7/
„*A Duch i Oblubienica mówią: Przyjdź! A kto słyszy, niech powie: Przyjdź! I kto odczuwa pragnienie, niech przyjdzie, kto chce, niech wody życia darmo zaczerpnie.*” /Ap 22,17/